

מי שגופו הנקרא אשה בסוד אשה המשמשת את בעלה שהוא הנר"ן, ואם הוא מבחינת בי"ע הכלולים מטוב ורע והוא רוצה לקחת אליו את הטוב ולאבד ממנו את הרע אז הוא צריך לפדות את עצמו ע"י עסק התורה ועי"כ הוא יפרד מחלק הרע שבו (אמת ליעקב). **אָבֵל אֶתְתָּא דְאִילָנָא דְחַיִּיא, אֶתְמַר בָּהּ (איוב כח) לֹא יַעֲרֹכְנָה זָהָב וְזָכוּכִית וְתַמוּרְתָּהּ כְּלֵי פֶזַז, וְאִין לָהּ עֶרְךָ** אבל אם יש לו אשה מצד עץ החיים אז נאמר על אותה אשה לא יערכנה זהב וגו' כי לאשה זו אין לה ערך כלל שהוא יכול לשלם ע"י שהוא נותן לה את כתובתה ולגרשה כי אשה כזאת אסור לגרשה, דהיינו שאם יש לאדם גוף מבחינת האצילות הנקרא אילן החיים אז הוא לא צריך לברר שום בירור מאחר שכולו טוב והוא לא צריך להחליפו כלל (רמ"ק, אמת ליעקב). **כְּמָה דְאֶתְמַר, (משלי יב) אִשְׁתַּ חֵיל עֵטְרַת בַּעֲלָהּ. וְאֶתְמַר (משלי לא) אִשְׁתַּ חֵיל מִי יִמְצָא וְגו'** כמש"כ 'אשת חיל עטרת בעלה' ולכן אסור לו להחליפה כלל וכ"כ עוד 'אשת חיל מי ימצא'. **וְדָא שְׂכִינְתָּא, מֵאן דְּגָמִיל חֶסֶד עִמָּה, לִית עֶרְךָ לְאִנְרָא דִּילֵיהּ** וזו השכינה מי שגומל עמה חסד ע"י שהוא ממשיך אליה שפע בכח תורתו אז אין ערך לשכרו כי שכרו הוא מצד האצילות הדבוק בא"ס (רמ"ק). **וּמֵאן דְּחָאָב לְגַבְהָהּ, לִית עֶרְךָ לְעִנְשָׁא דִּילֵיהּ** ומי שחוטא כלפיה ומרשיע בעוונותיו אין ערך לעונשו כי אין תכלית לעונשו מאחר שהוא פגם באצילות הדבוק בא"ס.

אור הרשב"י

כלולה מהסמא"ל ובת זוגו הנקראים ר"ע ו"ה ולהחליפה באשה מצד הטוב. שהוא אותיות ערוה אז הוא צריך לגרשה

הלימוד היומי

לע"נ חיים בן סולטנה ז"ל

נשמות בני ישראל הכלולות מבי"ע משמשות את השכינה ואסור לפגום בהן
כִּמָּה שְׁפָחוֹת אֵיִת לָהּ דְּמִשְׁמִשִּׁין לָהּ ויש לשכינה כמה שפחות
 המשמשות אותה, שהן נשמות בני ישראל הכלולות מבי"ע הנקראים שפחות
 בערך בחינות הנשמות דאצילות, **וְכֹל חֲדָא וְחֲדָא מְנַיְהוּ, אֵיִת לָהּ**
עֵרָךְ. וְכֹל חָד וְחָד צָרִיךְ פְּדִיּוֹן ולכל אחת מהן יש לה ערך כפי אותו
 מקום שבו היא אחוזה ומושרשת וכל אחת מהן צריכה פדיון וגלגול אם היא נפגמה ע"י
 העוונות. **אֲבָל מֵאֵן דִּירִית נִשְׁמָתָא, או רִוְחָא, או נַפְשָׁא**
מִשְׁכִּינְתָּא, לֹא צָרִיךְ פְּדִיּוֹן אבל מי שירש נשמה או רוח או נפש
 מהשכינה שבאצילות אז הנר"ן לא צריכים פדיון ע"י גלגול, מאחר שאין נשמתו נפגמת ע"י
 עוונותיו, אלא נשמתו מסתלקת ממנו קודם שיחטא אבל האדם עצמו פוגם פגם גדול על
 שהוא סילק את הנר"ן שבזה הוא פגם בשכינה [מ], **דְּשְׁכִינְתָּא עָלָהּ אֶתְמַר**
(ישעיה מב) אֲנִי יְהוָה הוּא שְׁמִי וְכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֶן.
דְּפְדִיּוֹן דִּילָהּ בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא תְּלִיא מאחר שעל השכינה
 נאמר 'אני ה' והוא שמי וכבודי לאחר לא אתן', דהיינו שלא נותן הקב"ה שיאחזו הקלי

אור הרשב"י

או אפ"ל שהרי ידוע שגם אדם שזכה להשיג
 נר"ן מהאצילות בכל זאת הוא השיגם ע"י
 שהוא השתלם בכל בחינות הבי"ע (שעה"ג
 הקדמה ב' בסוד אין לך דור שאין בו
 כאברהם אבינו) ואולי שכאשר הנר"ן
 דאצילות מסתלקים שבכל זאת נשאר בו
 בחינות מהבי"ע אז בהם הוא מקבל את
 עונשו.

[מ] ולכאורא צ"ב שאם מסתלקים הנר"ן איך
 שייך עונש אל האדם מאחר שהנר"ן הם הם
 האדם ואולי אפ"ל שהרי ידוע (שערי קדושה
 למהרח"ו) שיש לאדם נפש בהמית הנקראת
 נפש יסודית הכלולה מטו"ר והיא מקלי נונה
 (ע"ח דשמ"ט פ"ג) וכן יש לו נר"ן ממהצב
 הנשמות ואולי הוא מקבל את עונשו בצער
 נפש היסודית שבו שהיא לא הסתלקה ממנו.

בשכינה הנקראת כבודו מאחר שהפדיון של השכינה הוא תלוי אצל הקב"ה.
**וְאִמְשֹׁכֵן לָהּ (לְגִבִּיהָ) יִשְׂרָאֵל, בְּקִשּׁוֹרָא דְתַפְיִלִּין, בְּאוֹת
 דְּשִׁבְתָּ, בְּאוֹת דְּיוֹמִין טָבִין, בְּאוֹת דְּבְרִית, וְתוֹרָה,
 בְּכֹמָה פְּקוּדֵין** כי אותה ממשיכים ישראל בסוד תוספת נשמה ע"י קשר התפילין
 או באות של שבת קודש או באות של הימים טובים או באות של ברית מילה או בכח לימוד
 התורה ובכמה מצוות שע"כ שורה השכינה על ישראל. **וְדַפְדִּיּוֹן דִּילָהּ תַּלְיָא
 בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (יחזקאל כ) וְאֲעֵשׂ
 לְמַעַן שְׁמִי** ואפילו שישראל מושכים את השכינה אליהם למטה אין היא נפגמת בקלי'
 כלל מאחר שהקב"ה פודה אותה בכדי שלא יאחזו בה הקלי' כי סוד פדיון השכינה הוא תלוי
 אצל הקב"ה וזהו מש"כ בפסוק 'ואעש למען שמי' כי פדיון הקב"ה הוא בגלל השכינה
 הנקראת שמי, **וּבְגִינָהּ (ויקרא כ"ו) וְאִף גַּם זֹאת** ובגלל השכינה נאמר 'ואף
 גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלותם' כי בגלל השכינה
 הנמצאת יחד עם ישראל בגלות או יגאל הקב"ה גם את עם ישראל. **הֵכִי כֹמָה
 פְּקוּדֵין אֵינוֹן דְּעֵבְדֵין בְּנֵי נֶשֶׁא עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרָס** וכמו
 שיש הבדל אצל הנשמות כך יש הבדל במצוות כי יש מצוות שעושים האנשים בכדי לקבל
 עליהם פרס או שעושים אותם שלא על מנת לקבל פרס. **וְכֹמָה הוֹבִין** וכן יש הבדל
 בעוונות אם זה להכעיס או לתאבון. **וּלְכָל פְּקוּדָא אֵית לֵיהּ עֶרְךְ
 בְּהוּא עֲלָמָא** כי לכל מצוה יש ערך לשכרה באותו עולם הבא כפי הכוונה והצער
 שעשה וקיים אותה האדם. (ס"א אָבֵל עוֹנָשָׁא) **וּלְכָל עוֹנָשָׁא לְמֵאן דְּאֵעְבֵּר**

עֲלִייהוּ וכך הוא הדבר בעונש והצער של מי שעובר על המצוות, [מא] **אֵין לִיהִ**

עֶרְךָ וְשִׁיעוֹר אבל אלו העושים את המצוות שלא על מנת לקבל פרס אין ערך

ושיעור לשכרם הרב.

מצוה לדון במי שמחרים את נכסיו לכהן

פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לְדוֹן בְּמַחְרִים נְכָסָיו לְכַהֵן המצווה שיש

אח"כ הוא לדון במי שמחרים את נכסיו לכהן, דהיינו שסתם חרמים הוא לכהן

(קרני אור), **הַדָּא הוּא דְכֹתִיב כָּל חֵרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לְךָ יְהִיָּה**

וזהו מש"כ 'כל חרם בישראל לך יהיה' מאחר שסתם חרמים הם לכהנים. **וְרִזָּא דָּא**

בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה **כָּל פֶּטֶר רַחֵם לְכֹל בֶּשָׂר אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לִי**

בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה. רַחֵם: בְּהִיפּוּךְ אֶתְוּוֹן כְּחוֹשֶׁבֶן (דף קע"ט ע"א)

מֵאֲתִים אַרְבָּעִים וּשְׁמֹנֶה אַבְרִים דְּבַר נָשׁ, עֲלִייהוּ

אֶתְמַר (חבוקוק ג) **בְּרַגְזוֹ רַחֵם תִּזְכּוֹר** וסוד המצוה הוא מש"כ כל פטר רחם

וגו', דהיינו שרחם בהיפוך אותיות הוא מנין רמ"ח אברים של האדם שעליהם נאמר 'ברגז

רחם תזכור', דהיינו שע"י נתינת החרם אל הכהן הוא מתקן את רמ"ח אבריו שע"י הפגם של

הרמ"ח אברים יכול לשרות על האדם הרוגז והחמימה ולכן בתיקון הרמ"ח שורה על האדם

רחם מצד הימין של הקדושה (רמ"ק). **בְּתַר דְּכַעִים בַּר נָשׁ, וּמַחְרִים**

הַהוּא בְּעִירָא לְגַבִּיָּה, הָא שְׂרִיא אֶל אַחַר נְחָשׁ, דְּאֶתְמַר

אור הרשב"י

[מא] נירכת הגר"א אבל אלין דעבדין שלא על מנת לקבל פרס לית ליה ערך ושיעור.

הלימוד היומיומי

לע"נ חיים בן סולטנה ז"ל